

то на младата мома, която издеше в ляво от него. — Марио, искаш ли да станеш моя жена?

Въпросът бе дошъл неочакван и чуден до устните му. Но той не се побоя да го изрече. И без това, знаеше, че рано или късно, Асен щеше да го убеди да стори това. Само на него Иваница бе изказал мъката си по Ефросина.

— Ожени се — бе казал царят, — и ще я забравиш. Ожени се за Мария, Тя те обича.

— Искаш ли? — попита още веднъж Иваница и се помъчи да надзърне в големите ѝ светли очи, с ~~явни~~^{явни} черни ~~пъпки~~^{пъпки} по средата.

— Да — отвърна девойката и го погледна.

Лицето ѝ бе преобразено от ~~незрим~~^{явна} радост. Някъде напред млад боляр запя тръпна копнееща песен за свидна изгора. Една по една изгряваха по смръкналото небе звезди в бляскави съчетания...

Като бели пламъци скачаха хрътовете в морния здрач.

Едно малко женско сърце благодареше на Бога.

Глава XIX

Княз Алцеко доведе из далечните земи край Понтийско море бъдещата царска снаха с безбройна скъпоценна прикя, натоварена върху двадесет коли и тридесет и пет бели мулета. Три месеца Алцековите хора бяха бродили из Визанс, Филиповград и Солунските базари, за да намерят най-хубавите златоткани бархати, най-скъпите кожи, най-тънките прозрачни була, най-ясните бисери, най-едриите елмази.

Свадбата стана през септемврий.

Княз Иваница подари на младата си жена само един сма-